

λια στο ύψιστο, καθάρισε τους βάτους και τ' ασπάλθωρα, έκοψε τις πατογιές κι ήμερεψε το μέρος. Άσπρισε, στερέωσε το κτίριο, διόρθωσε τα πορτοκαράθωρα και ξαναέφερε, αφού κόπιασε πολύ, το διάβα από δω πέρα... Έπειτα έλαμνε άγιασμούς, έκαμε νιμψόσυνα άπάνω στον ετάχρω και το σκυλί δέν ξαναούρλιαζε...

— Δέν ξαναούρλιαζε;
— Δέν ξαναούρλιαζε, μα βγαίνει κάθε βράδυ, σέροντας την άλυσσίδα του στις πλάκες της αλλής, σαν να ήχτην τ' άφεντικό του...
— Το είδατε;
— Και ποιος τοίμαίε να βγή να το δή!
'Ο άγιος καιρός που βογγούσε δξω στα ντουβάρια κι έκανε το σπιτι να τριξή από τους χιτώπους του άνέμου, ή διηγήσεις για τα φωνικά που έγιναν σ' αυτό το μέρος και τα φαντάσματα που γυρνούν και σκουδούν, λάγωσε την καρδέντα μας και ή κοίρασις μής έφερε μια γλυκειά επιθυμία για δένα.
— 'Ε, ώρα είνε πειά!

Μου παραχώρησαν ένα καμαράκι που ήταν στο άπάνω μέρος του καινού για να κοιμηθώ. Οι άγωνιάτες στράσανε τις κάτες τους έκει κοντά στο τζάκι, κι ή χατζής ξαπλώθηκε άπάνω στη μεγάλη την κασόλια, που ήταν και όμορφιάκιο...

Δέν περάσανε δέκα λεπτά από την ώρα που έπεσα, όταν μου τήνχε πώς άκουσα σούρσιμο άλυσσίδας, κάτω στην αλλη. Στην άρχη ένόμισα πως παρακούω!... Άνισχυθήκα και πρόσεξα καλά. 'Ηταν πραγματικά ένα άργυ και πένθιμο άλυσσίδα σούρσιμο. Έπιταρσαμένος από τα λόγια και τις διηγήςεις πούχα άκούσει, αισθάνθηκα μια κρυάδα ν' ανεβαίνη στο σωμα μου... Για μια στιγμή σκέφτηκα να ξαναήσω και τους άλλους, αλλά συγκρατήθηκα. 'Εσβησα το φως και πήγα κρυφά στο παράθυρο να ιδω τι γίνεται. Άλλά ήταν σκοτάδι πίσω, ό χειμόνας άπ' έξω μάνιας κι έκανε τα τζάμια να τριξοβολούν, σαν να θέλιαν να πιάσουν... Τυλίχτηκα στο πανοφόρι μου και κάθησα σέ μια κρυφή καρέκλα, κρυώνοντας κι άνατριχιάζοντας.

Δέν είχα σπύρτα για ν' ανάψω και να κητιξώ το ρολόγι μου... 'Η ώρα, μέσα στο σκοτάδι και την άγρογία, δέν περνούσε!... Κι' από κάτω ή άλυσσίδα έσουρνούσανε άργυ-άργυ, άφίνοντας στην πυρομένη φαντασία μου ήχος νεκρικής καμπάνας, όταν άκούστηκε το πρώτο κοκκόρι να λαλή από τον όρνιθώνα της αλλής και σέ λίγο φάνηκε το πρώτο της άκτής γαλάκτομα, μέσα στο σκοτάδι...
'Αρχισε να ξημερώνη πειά.

Θυμήθηκα τά περι πτερινών και φαντασμάτων κι' ήσυχασα λίγο... Άλλά τά πτερινάρια λαλούσαν και ξαναλάουσαν κι' ή άλυσσίδα έξακολουθούσε να σούρνεται, να τριξοβολούσε και να ήχη στις πλάκες της αλλής!...

— Τι διάβολο, σκέφτηκα, έξεφυλίστηκαν σήμερα κι' οι εκαταχανάδες (βοσκάλικες) και δέν φεύγουνε ούτε με των κοκκόρων τα λαλήματα!...

Τό φως όμως της ήμέρας, που σκόρπιζε τό σκοτάδι της νύχτας, έχινε και στην ψυχή μου νά παρηγοριά, μα άνακούφισι και μια χαρά για τη σωτηρία μου... Και με τον συνερχομό αυτών άποκαμύθηκα κει πάνω στην καρέκλα...

Μ' έξυπνησε τό άφθονο τό φως, που έμπαινε από τό παραθυράκι άγρότερα.

Δέν άνοξα καλά-καλά τά μάτια μου και τό σούρσιμο της άλυσσίδας έξακολουθούσε στην αλλη.

Πεπάχηρα άπάνω!
— Άκούα τριγυρνάνε τά φαντάσματα!... φωνάζα.

Κι' έπήγα στο παράθυρο για να ιδω τι συμβαίνει, παίρνοντας θάρρος από τό φως τό ζοηρό, τό χαρωπό, τό άφθονο της ήμέρας. Κητιξώ κάτω και τι να ιδω!...

'Ενα άπ τά μούλάρια μας είχε ξελωθεί από εκεί που τώχανε δεμένο και γυρίζε όλη τη νύχτα στο πλακόστρωτο. Και ή άλυσσίδα του χαλναριού του έσουρνούσαν κι' έκροτούσε στις πλάκες της αλλής!...
Τό φάντασμα είχε γίνει πειά πραγματικότητα!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
— Άν δέν ήπληχε ή γυναίκα, ό άνδρας θ' άγνούσε τι είνε χάρι, γιατί ή χάρι είνε τό χαμόγελο του έρωτος.
— 'Η καρδιά μής δόθηκε από τον Πλάστη μονάχα για ν' αγαπούμε.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- 'Ο Ταρζίνιος ό Προεδούτερος, είνε ό πρώτος βασιλεύς των Ρωμαίων που χρησιμοποίησε σπλιτρο.
— 'Η πρώτη έπισκεπή μεγάλου δημοσίου δρόμου στην Άγγλία έγινε κατά τό έτος 1285.
— Τό πρώτο προσκήνιο στους Άγιους Τόπους χρονολογείται από την έποχή της Αυτοκρατορίας 'Ελένης κατά τό 326 μ.Χ.
— 'Ο βασιλεύς της Άγγλίας Γεώργιος Γ', σ' όλο τό διάστημα της ζωής του δέν έταξείδευε ποτέ έξω από τη χώρα του.
— 'Η Βουλή της Άγγλίας και της Σκωτίας, που ήσαν στην άρχη χωρισμένες, ένωθηκαν στα 1707.
— Άέγεται ότι ό πρώτος Ρωμαίος που ξηρωζόταν ταχτιζόταν ήταν ό Σαπτιαν Άφρικανός ό νεότερος.
— Οι κορυφές πρωτοπαρουσιάστηκαν στη Ρώμη κατά τον 3ον αιώνα μ.Χ.
— 'Η μέλισσα αναλόγως του μεγέθους της μπορεί να σφή βάρους τριάντα φορές μεγαλύτερο από ένα... άλογο!
— Οι γυάλινοι φακοί ήσαν γνωστοί στας Άθήνας από τον 5ον αιώνα π.Χ.
— Τό άμυγκονάμια χρησιμοποιούετο στη Νεάπολι από τό έτος 1435.
— 'Η περίφημη μάχη των Φαρσάλων έγινε στις 9 Αύγουστον του έτους 48 π.Χ.

— Μιά άμιαστοιχία του δά διήνε 40 μίλια την ώρα, έώ μπορούσε να φτάση στον ήλιο μετά 2.246 χρόνια.

— Τα όνόματα των άρχαίων Αιγυπτιακών μηνών είνε: Θόθ, Φόφι, Άθή, Κοιάη, Τόθι, Μεζιό, Φαμινάθ, Φαμοθό, Πάγων, Πάνι, 'Επίφι, Μεσέρι.

— Οι Μακεδόνες πάλι είχαν δώσει στους μήνες τα όνόματα 'Αλέξανδρος, Διος, 'Απελλάιος, Άνδριανός, Πέφιτρος, Δόστρος, Είνθος, Άρτεμίσιος, Δάσιος, Πάνκιος, Γουρναίος, Υπεροεστάιος.

— Τό πρώτο βιβλίο που έξεδόθη έλληνιστά από Έλλάνα είνε ή Γραμματική του Κωνσταντίνου Αναστασεως, τυπωμένη στη Βενετία τό 1476, έξδοσι σπανιστάτη και πολύ μεγάλης αξίας.

— Τό έθνικό έμβλημα της Άγγλίας είνε τό όδο, της Γερμανίας ό κύανος, της 'Ιταλίας ή μαργαριτα, της Έλβετίας τό έντελεβότι, της Γαλλίας τό κρόνο και τό ίον, της Πορτογαλλίας τό άνθος της λεωνιάς.

— Άλλοτε δέ της Ουαλλίας ήταν τό πράσο και της Σκωτίας τό άγκάθι.

— Τα πρώτα γραμματόσημα χρησιμοποιήθηκαν στη Γαλλία κατά τό έτος 1654 επί της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ'.

— Τό Άθηναισιώκο άληρόθιτο περιέχει 208 γραμμάτια.

— Τό πολιμνιαιώκο άπ' όλα τά μετάλλα είνε τό λεγόμενο βρανάδιος.

— Στη Βενεζουέλα της Ν. Άμερικής ύπάρχει μια λίμνη πύσας, άπ' την όποια βγάζουν κάθε χρόνο 50,000 τόννους, χωρίς να λιγοστεύη.

— 'Η ταχύτης του άνέμου σέ καιρό θύελλας μπορεί να φτάση τό 120 μίλια την ώρα.

— Στη νήσο Μαδαγασκάρη μέχρι τό 1857 έφρονεύθησαν 2,000 άτομα, γιατί άσπάζτηκαν τό χριστιανισμό.

— 'Η πρώτη έπιτυχής έγχειρησις του έγχεφάλου έγινε στο Λονδίνο κατά τό έτος 1885.

— Προπολεμικώς ό περισσότερος φόνο γίνοντοσαν στην 'Ιταλία.

— Τα μισήματα έχουν την ικανότητα να σκάθουν μέσα στο χώμα κοιλότητες βάθους όχτώ μέτρον.

— 'Η μεγαλύτερη και άρχαιότερη κρημαστή γέφυρα του κόσμου είνε ή Κιγ-Τούγκ της Κίνας, ή όποια έντείνεται από την κορυφή ένωσ βουνού μέχρι ένός άλλου.

— Τό έντενέστερο σύγγραμμα του κόσμου είνε μια Κινέζικη Έγκυκλοπαίδεια, άποτελουμένη από 5,000 τόμους.

ΣΚΕΨΙΣ ΚΑΙ ΚΟΥΦΑΜΑΡΑ

'Ο διάσημος φιλόσοφος της Άρχαίας Έλλάδος Δημόκριτος, μετοχειρίζονταν ένας πολύ παρξέρον τρόπο — και άποτελεσματικώτατον, όπως έδειχάινε ό ίδιος — για να διευκολύνη την καλή λειτουργία του μυαλού του. 'Οπείκς ήθελε να σκεφθή με την ήσυχία του κανένα πολύ σπουδαίο ζήτημα, έβούλωνε τά αυτιά του. 'Ετσι δέν άκουως καθόλου τι γίνονταν γύρω του και μπορούσε άνεπόλητος να σκεφθή για τό ζήτημα που τον άπασχολούσε.